

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

1

Colonel Dr. VASILE C. SAVA

„Îmi pare foarte rău că nu pot fi cu voi, dar sunt foarte legat de proiectele celor trei băieți ai mei: Andrei, Adrian și Rusalin. Toți trei sunt muzicieni și sunt implicați în concerte. M-aș fi bucurat tare mult...”

„O vei găsi într-un album, de mult uitată, o vei lua, o vei privi și vei șopti a fost odată Sile, 20. 11 1970”

Km 5 Rarău, Hinț, Sava și Pătrășcanu

Paic Taran, Sava

Născut pe 24 noiembrie 1953, la Beș, Bihor. După Liceu a optat pentru Specialitatea radiotelegrafiei, repartizat la Timișoara, apoi, din 1990, la Serviciul Român de Informații Timiș.

Doctor în economie, masterat (româno-francez) în administrarea afacerilor (MBA), specializări în management, studii europene și audit, colonel de informații în rezervă, cu experiență considerabilă în top management, excelente capacități de comunicare, analiză și sinteză de informații.

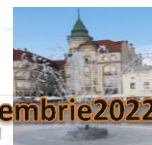
Director executiv (CEO) BRD ASIGURĂRI DE VIAȚĂ S.A., București (România) - Activitate de pionierat în care am pregătit înființarea și lansarea pe piața românească a companiei, parte a grupului financiar-bancar BRD Groupe Société Générale (adaptarea la reglementările interne și internaționale, asigurarea logistică, materială și cu resursele umane necesare, etc.);

Doctorat în domeniul economie (30.06 2005), la Facultatea de Științe Economice - Universitatea de Vest Timișoara, cu teza: *Sisteme de inteligență economică. Analiza comparativă a sistemelor de inteligență economică*. Lucrări publicate: *Inteligența economică - armă a războiului global*, Editura „Orizonturi Universitare”, (coautor), Timișoara. *Dinamica europeană. Glosar*, (coautor), Editura „Orizonturi Universitare”, Timișoara, 2000.

Am adoptat trei copii traumatizați și i-am ajutat să devină olimpici la muzică. Suntem căsătoriți din 2002, am locuit în Timișoara și în 2004 ne-am mutat în București datorită unor joburi mai ofertante. Ne-am dorit copii, mai ales că după absolvirea Facultății de Litere și Teologie din Timișoara, soția a fost timp de doi ani profesoară de religie la copii de clasele I-IV. Dar, deși niciunul dintre noi nu are un diagnostic clar de infertilitate, soția nu a rămas niciodată însărcinată. Am avut însă credința că Dumnezeu dăruiește întotdeauna ce e mai bine pentru noi și nu am „forțat” destinul.

Povestea preluată în parte de pe blog¹, alta relatată și în discuția avută cu Vasile Sava. Prin 2007-2008 „am primit de la Părintele Ion Ciucă o ramură de finic, din finicul făcător de minuni de la mănăstirea *Sfântul Sava cel Sfânt*, din Israel”. Despre acel finic se știe că a săvârșit numeroase minuni pentru familiile ce nu puteau avea copii. În textul care însoțea acea ramură, se spunea: *„Dacă vreodată vă va învrednici și veți dobândi copii, să nu credeți că vă aparțin la modul exclusiv. Toate sunt darurile Lui. Dacă iarăși nu vă va dăruia, din iubire lucrează, numai și numai din iubire”*. Părintele Ciucă este cel de la

¹ <http://alinaprodan.ro/parinti-curajosi-au-adoptat-trei-copii-le-au-schimbata-destinul-tragic-si-i-au-ajutat-sa-devina-olimpici-la-muzica/>

care au cumpărat casa în 2004, casă ce are trei dormitoare la etaj și unul la parter.

În martie 2010, când nașa lor – medic pediatru și homeopat în Timișoara – le-a vorbit despre cazul unui băiat cu dublă fractură de femur, s-au urcat în mașină și au mers să-l vadă. Era internat în spital la Timișoara, operat și cu tijă, cu piciorul în ghips. Surpriza a fost că el mai avea doi frați, pe care nu-i mai văzuse de patru luni și despre care ne vorbea cum își dorește să vină să-l viziteze la spital, că le păstrase toate bomboanele pe care le primise de când s-a internat! Ne-a emoționat atât de tare că timp de patru luni el nu s-a atins de bomboane, numai ca să le împartă cu frații lui, încât aproape instantaneu, fără să ne vorbim, a încolțit în mintea fiecăruia dintre noi gândul de a-l "salva" cumva.

Cei trei frați aveau 7 ani – cel mare și 5 ani și jumătate – gemenii. Și întorcându-ne la „viața” lor de dinainte de a-i cunoaște, dacă bățiile erau la ordinea zilei, mâncarea lipsea cu zilele, grija părintească, dragostea, educația, igiena – de asemenea. „Când l-am întâlnit la spital pe băiețelul cu fractură, soțul meu l-a întrebat zâmbind șugubăț:

- Cum te cheamă, măi, copil frumos?

- ... (stând așezat, cu piciorul în ghips, copilul se uita de jos în suus, cu ochii mari, la soțul meu, fără să răspundă)

- Pe mine mă cheamă Vasile, spuse soțul, aplecat spre el și cu mâna întinsă, ca să facă cunoștință.

- Ăăă, și pă mine mă cheamă și Vasile!”

Atunci am aflat că fiecare dintre cei trei frați aveau prenume care începeau cu A, ca și al meu – mărturisise doamna Sava-, iar acesta mai avea și un al doilea prenume, *Vasile*, ca tatăl meu și ca soțul meu! Am simțit în acel moment că *Sfântul Vasile cel Mare* se uita cu drag la noi, de acolo, de sus!

După ce i-am vizitat și pe frații lui, aflați într-un centru de plasament de urgență, am realizat că ei sunt de nedespărțit! Au fost uniți în suferință și nu am avut nicio clipă impresia că le-ar fi mai bine despărțiți, dimpotrivă! Și îmi mai răsuna în cap și versetul din Psalmi: „Iată acuma ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună!”

Din momentul în care le-am aflat povestea și i-am văzut cât de vulnerabili erau, ne-am simțit datori să-i ajutăm cumva. Prima dată, ca să-i cunoaștem pe frații din centrul de plasament, i-am luat în oraș, la o vizită. I-am dus la cumpărături într-un centru comercial și s-au speriat, nu vroiau să intre, din cauză că ușile de la intrare se deschideau și se închideau singure! M-am așezat jos, lângă ei și le-am explicat, arătând cu degetul, cum funcționează senzorul de deasupra ușii. Când i-am luat de mână și am trecut printre acele uși, a fost prima dovadă de încredere pe care ne-au arătat-o.

La întoarcerea în centrul de plasament, i-am întrebat dacă le-a plăcut timpul petrecut cu noi.

- Da, a răspuns unul dintre ei, cu ochii ațintiți la jucăriile primite.

- Și mai vreți să venim la voi?

- Da.

- Când?

- ...

- Ieri? i-am răspuns, vrând să-i atrag atenția de la jucării.

- Da (de fapt el nu stăpânea noțiunile temporale "ieri", "azi", "măine")...

După acea vizită, am început să ne informăm ce presupune un proces de adopție, pentru că (da!) nu eram în temă! Nu ne-am gândit la adopție niciodată înainte de a-i cunoaște pe acești copii! Ei ne-au sedus cu inocența lor, cu frățietatea lor. Au bătut la ușa sufletului nostru și le-am deschis! Și viceversa. Î

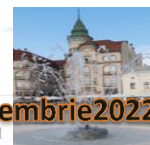
În acest demers nu e loc de îndoieli de genul "nu cunoaștem genele, dacă au gene de alcoolici? dacă sunt țigani?" etc. Nu e loc decât de speranța și încrederea că vom modela cât mai bine "aluatul" bun dat de Dumnezeu!

Adopția a avut mai multe etape. Practic din 2010, de când i-am luat în plasament, au trecut doi ani până la pronunțarea sentinței de adopție.

Mai mult, copiii începuseră școala de muzică și le și cântau doamnelor de la Protecția Copilului care ne vizitau cu regularitate. Procesul de adopție presupune răbdarea de a învăța să te adaptezi copiilor, timp pentru acomodarea copiilor la obiceiurile și regulile noii familii, adaptarea tuturor la noile condiții, astfel încât conviețuirea să fie armonioasă și naturală, fără să fie o povară pentru nimeni.

Eu mă gândesc întotdeauna cu bucurie că atâta cât am contribuit noi la schimbarea în bine a copiilor, tot atâta ne-au schimbat și ei pe noi – tot în bine! Ne-am străduit să îi cunoaștem foarte bine,

pentru că am fi rămas două orizonturi paralele dacă nu am fi sondat să găsim bogăția cu care i-a înzestrat Dumnezeu.

Reunirea familiei Sava.

Nu se văzuseră frații de jumătate de an. Ne-am hotărât să-i reunim la o Mănăstire de lângă Timișoara, să punem început bun misiunii noastre. Era Joia Mare când ne-au fost încredințați de către DGASPC. I-am luat pe cei doi de la centrul de plasament și am plecat spre mașină. Fratele geamăn văzuse în vitrina unui magazin, înainte să urce în mașină, un iepuraș alb. Nu-și mai dezlipea ochii de la jucărie. I-am spus că o să-l cumpărăm pentru fratele lui geamăn de la Timișoara. A fost foarte fericit, tot drumul a avut grijă de iepuraș, ca să-i facă fratelui o surpriză.

La mănăstirea Cebza (jud. Timiș), cu ochii ațintiți spre fiecare mașină ce ajungea la poartă, întrebau "Ăsta e fratele nostru?". Când a ajuns nașa noastră, din mașină a coborât băiețelul pe care anterior îl văzusem cu piciorul în ghips, iar acum alerga șontâc-șontâc spre frații lui, cu o atracție magnetică; de bucurie și de emoție toți adulții am început să plângem, doar copiii râdeau fericiți!

Părintele Serafim de la Mănăstire ne-a făcut slujba specială pentru adopție, moment extrem de emoționant pentru noi, pentru că a fixat momentul „0” al înfierii. Din acel moment, am căpătat alt statut, conștientizat ca atare, asumat pe deplin.

Rugăciunea care se citește de către preot în aceste împrejurări privește înfierea ca pe un act ce depășește limitele naturalului: **„Pe cei pe care firea i-a născut depărtați unul de altul după trup, pe aceștia, Însuți Dumnezeule, îi unește în tată și fiu prin Sfântul Tău Duh”**. Slujba, care se desfășoară în biserică, se încheie prin îngenuncherea celui înfiat înaintea celui care-l adoptă.

Noul părinte îl ridică și îi zice: **„De astăzi fiul meu ești tu, eu astăzi te-am născut”**. Și imediat îl îmbrățișează. Puține recomandări liturgice consemnează gestul îmbrățișării, unul cu profunde valențe emoționale. Îmbrățișarea în textele biblice exprimă regăsirea. Astfel, copilul adoptat a fost căutat și găsit, iar el, la rândul său, a căutat și a găsit. În Biserică căutarea și regăsirea sunt binecuvântate. După acel **„de astăzi ești fiul meu”**, starea copilului și starea noului părinte se schimbă. Numai prin prisma credinței în Dumnezeu și a permanentei Lui purtări de grijă pentru fiecare suflet omenesc am putut să alinăm rănilor sufletești ale acestor copii. Ei știu acum că suferința este necesară pentru a progresa.

Drumul până la București li s-a părut nesfârșit. Dar băiatul cel mare a avut o idee: mai bine că e așa departe, că aici nu ne mai găsește nimeni. *Frica* de trecutul lor era încă foarte prezentă. La culcare, în prima seară, tot cel mare mi-a spus să închid ușa dormitorului, ca să nu intre șobolanii. Eu, perplexă, îi răspund că aici eu nu am văzut șobolani, pentru că fac curățenie sub paturi și sub mobilă. El îmi răspunde, arătându-mi urechea cu o cicatrice vizibilă: „- Pe mine m-a mușcat un șobolan de ureche și mie îmi e frică de șobolani!”

Am serbat Paștile în acel an cu sufletul plin de grație față de minunea care ni se întâmplase tuturor. La copii a venit pentru prima dată Iepurașul de Paște... După ce au primit cadourile, băiețelul cel mare ne-a întrebat:

- Și aici la voi cât o să stăm?

- Cât o să doriți voi, i-am răspuns, noi sperăm să vă placă și să rămâneți pentru totdeauna!

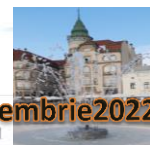
După ce au văzut la ce folosește sistemul de alarmă din casă, timp de doi-trei ani ne-au adus aminte în fiecare seară să nu uităm să punem alarma, ca să nu-i fure cineva...

- Cum vă descurcați, doamnă, cu acești trei copii? m-a întrebat directoarea școlii de muzică nr. 4, unde au dat admitere în clasa I.

- Nu mă descurc singură, dar cu ajutorul dumneavoastră o să mă descurc sigur! i-am răspuns hotărât.

Nu am căutat "talentul", ci ceea ce le făcea plăcere. Am observat că le

plăceau poveștile animate, pentru că erau nemișcați de la început până la sfârșit în timpul vizionării. Nici musca nu se auzea când le puneam un DVD. Asta i-a ajutat să învețe cuvinte noi, să-și concentreze atenția urmărind o poveste de la un capăt la celălalt, să ciulească urechile la sunetele plăcute ale muzicii din filmele bune de animație pentru copii. Am trăit o a doua copilărie urmărind împreună cu ei acele povești.

Într-o zi, la puțin timp după ce i-am adus la noi, jucându-ne în curte, la auzul clopotelor de la biserica din apropiere, unul dintre copii și-a pus mâinile la urechi și ne-a spus că îl dor urechile din cauza zgomotului (puternic și strident). Am fost la o consultație ORL și mi s-a spus că nu are copilul nimic, doar că aude foarte bine și probabil nu tolerează prea bine disonanțele. Aha, m-am gândit, asta înseamnă că îi plac sonoritățile armonioase, deci muzica.

Și așa am început să cântăm în fiecare zi în drum spre grădiniță, din toți rărunchii, melodiile de pe un CD-uri cu muzică pentru copii. Am prins curaj și m-am interesat cum am putea să vedem dacă nu ar fi buni la vreun instrument. La vârsta lor – cel mare intrase în clasa I, iar cei mici erau la grădiniță – nu se pot testa decât urechea muzicală, ritmul și memoria redării unei măsuri.

Au dat examen la Școala Gimnazială de Muzică și Arte nr. 4 din București și, în urma unei pregătiri prealabile făcută pro bono de d-na prof. Liliana Hudac, au fost admiși cel mare la pian, iar gemenii la vioară. Ceea ce nu le-a fost testată a fost abilitatea manuală, însă pe parcurs s-a dovedit că aceasta era de nota 10, copiii reușind să facă față cu succes cerințelor pentru formarea noilor deprinderi.

Așadar, în toată perioada gimnaziului, pe lângă cursurile școlii normale, au fost în paralel și elevi ai acestei școli de muzică. După primii doi ani de studiu al instrumentelor, au început să apară și roadele.

Băiatul cel mare a fost înscris de profesoara lui de pian, d-na Ana-Cristina Simion, la câteva concursuri locale, unde a câștigat numai premiul I, iar gemenii – pregătiți de d-na prof. de vioară Liliana Mavrodin, nu s-au lăsat mai prejos!

Și pentru că de fiecare dată când ne apucam de teme și întrebam "cu ce începem întâi? scriem sau cântăm?", răspunsul era invariabil "cântăm, cântăm", am luat în serios preferința lor. La școală, performanțele la disciplinele obligatorii – română, matematică etc. – nu se ridicau la nivelul celor muzicale, așa că am mers înainte pe varianta câștigătoare.

Am făcut o ședință de familie și i-am întrebat ce meserie le-ar plăcea să facă atunci când vor fi mari. Toți ne-au răspuns că cea mai ușoară li se pare meseria de cântăreț, instrumentist.

– Și ați vrea să mergeți la un liceu de muzică, unde să învățați mai multă teorie și instrument? – Da, au răspuns.

– Acolo s-ar putea să nu mai primiți așa de multe teme la română și matematică, dar va trebui să cântați mai mult. Cum vi se pare?

Vă imaginați răspunsul...

Au dat examen la Colegiul Național de Muzică "G. Enescu" din București în 8 septembrie 2014, de Nașterea Maicii Domnului. Care Maică a Domnului i-a pus în brațele unei doamne profesoare providențiale pentru ei: prof. dr. Camelia Vodă.

– La pian nu este nicio problemă, avem locuri, însă la vioară nu mai sunt locuri libere, aș vrea să-i iau eu la violă, pentru că mi se par prea buni ca să nu facă Enescu, ne-a spus d-na Vodă.

Eu, care nu știam prea bine diferența între vioară și violă mă gândeam că probabil nu vor face față schimbării. Am acceptat propunerea doamnei profesoare, iar după trei luni de când au pus mâna pe violă, au și luat un premiu I special la concursul de colinde din decembrie 2014, organizat de CNM "G. Enescu"!

În fiecare semestru au câte 2-3 participări la concursuri organizate de școlile și colegiile de muzică, atât în București, cât și în țară. La concursuri s-au obișnuit deja cu locul I, sau I Special, sau I de Excelență! Peste 50 de diplome primite la concursuri de muzică. Asta îi încurajează și îi motivează foarte mult, dar e nevoie de multă muncă pentru a se menține la acest nivel. Repertoriile sunt din ce în ce mai dificile din punct de vedere tehnic, mai ample și necesită mult timp de studiu, efort fizic și psihic.

Din 2011, adică la un an de la adopție, am decis că este mai "profitabil" ca soția să rămână acasă cu copiii și a demisionat din funcția de manager de marketing al BGS. Așa a putut să-și adapteze programul în funcție de activitățile copiilor, să-i ducă/aducă la/de la școala de muzică, să facă lecții cu ei.

Vasile Sava a renunțat în 2012 la funcția de director executiv al BRD - Asigurări de Viață și a completat echipa de acasă, ajutând la gătit. O fac cu mare plăcere, în fiecare dimineață îi așteaptă la ora 7.30 cu delicatessuri aburinde, a relatat colegul nostru.

Cu bunăvoința d-nei Bibiana Stanciulov, soția mea a mai lucrat de acasă ca manager de marketing al magiunului de Topoloveni (produs la firma SONIMPEX TOPOLOVENI), iar din 2013 a deschis, acasă, un

salon de cofură, unde a lucrat până la începutul acestui an 2022. Dat fiind faptul că în scurt timp copiii o să devină din ce în ce mai independenți, iar afacerea de familie a fost solicitantă fizic extrem de mult, doamna Sava s-a orientat spre un job pe măsura studiilor și experienței sale, dat fiind de un MBA, un doctorat în economie, masterat în drept etc. și pentru că trebuie să le dea un exemplu bun copiilor, să le arate că studiile și diplomele adunate folosesc la ceva, cândva! Trebuie să-i motiveze să învețe și să își urmeze visele cele mai îndrăznețe!

A participat însă la un concurs pentru ocuparea unui post de ofițer specialist de analiză-sinteză organizat de Direcția Generală de Protecție Internă a M.A.I. și după selecția dosarelor a fost eliminată pe motiv că nu corespunde criteriilor de integritate profesională!!! Fără comentarii.

Pe 31 martie 2022, familia Sava a sărbătorit 12 ani de când i-a adus acasă pe cei trei copii ai lor. O misiune încununată cu fericirea de a fi părinți adoptivi. Ani denși, în care suferințele copiilor s-au atenuat, retardul fizic și intelectual a fost recuperat, iar inimile noastre, ca părinți, sunt pline de recunoștință față de Dumnezeu.

Peste 10 ani sper să fie mai frumoși, mai luminoși, mai împliniți. Ne rugăm lui Dumnezeu să ne țină sănătoși pe toți, ca să vedem cu propriii ochi roadele investiției sufletului nostru!

PS. Când, după 50 de ani, am vorbit la telefon prima oară cu Vasile Sava, colegul din 12 G, întâia întrebare a fost ce faci colega, iar el mi-a răspuns:

„- Uite sunt în spate la Cișmigiu, îl aștept pe feciorul cel mare să iasă de la Bac”.

Am rămas surprins, căci nu știam povestea de mai sus, și nu am priceput de ce gemenii sunt abia în clasa a 11-a, cam mici de vârstă față de feciorul meu, cu fete de 14 și 9 ani, mi-am zis în gând... *ce mici copii are Sile...*

Lucrurile s-au limpezit a doua zi când am aflat întreaga „poveste” a familiei Sava și cât de mari sunt grijile și preocupările lor, renunțările pentru o cauză umanitară, demnă de toată admirația, precum și

sacrificiul întins pentru a dobândi o virtuozitate artistică de vârf.

Deși le înțeleg pe toate, îmi exprim și sincerul regret că Sile și distinsa lui soție, nu pot fi alături de noi la revederea de 50 de ani de la absolvire. Dar poate, cine știe când, vom fi răzvățații invitați la un concert al familiei Sava. Doamne dă!

În semn de admirație dăruim familiei această foto-amintire din partea colegilor de clasă.

jos - Pește, Pătrășcanu, - mijloc: Bonto, Drăgan, prof. Nicolae Iacoban, Hendre, Mardale, sus: Paic, Sava, Vlăgea, Popa, pe platoul din fața Liceului Militar, acum 50 de ani (1951).

Întregii familii Sava mult succes!